



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
7 У. 8304/17 (2013)
20.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... бр. ..., поднетој против Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Сектора за ванредне ситуације, ради поништаја закључка 07/1 бр. 217-214/13 од 19.06.2013. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.10.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА закључак Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Сектора за ванредне ситуације, 07/1 бр. 217-214/13 од 19.06.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије-Сектор за ванредне ситуације да тужиоцу А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 24.07.2013. године поднео Управном суду тужбу ради поништаја закључка туженог 07/1 бр. 217-214/13 од 19.06.2013. године, којим је одбачен предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Сектора за заштиту и спасавање-Управе за заштиту и спасавање у Београду, бр. 217.3-185-1/2007-06/4 од 19.04.2007. године, као поднет од стране неовлашћеног лица. Наведеним решењем од 19.04.2007. године измењено је решење тог органа бр. 217.3-185/2007-06/4 од 23.03.2007. године, тако што се уместо негативног даје позитивно решење, односно даје се сагласност Б.Б. из ..., Улица ... бр. ..., на приложену техничку документацију за реконструкцију и

проширење стана бр. ... у стамбеном објекту спратности По+Су+Пр+18+2Пк у Улици ... бр. ... у Београду.

Тужилац је у тужби навео да сматра да има активну легитимацију за подношење захтева за оглашавање решења ништавим, у складу са чланом 39. Закона о општем управном поступку, којим је прописано ко може бити странка у поступку. Навео је и да је Б.Б. изместио хидрант на 20. спрату и да тај хидрант сада није доступан, јер се налази у његовом стану, а не тамо где је предвиђен пројектом и каснијим техничким пријемом, па постоји опасност од евентуалног пожара, који не би имао чиме да се гаси. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорени закључак, као и да обавезе туженог да му надокнади трошкове спора у висини судске таксе за тужбу и пресуду.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Поступајући по поднетој тужби, Управни суд је пресудом 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године одбио тужбу тужиоца изјављену против закључка туженог од 19.06.2013. године и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Пресудом Врховног касационог суда Узп 493/2013 од 05.12.2013. године одбијен је захтев тужиоца за преиспитивање пресуде Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године. Тужилац је против наведене пресуде Врховног касационог суда изјавио уставну жалбу, која је одлуком Уставног суда Уж 1309/2014 од 03.11.2016. године усвојена, утврђено да је том пресудом подносиоцу жалбе повређено право на имовину зајемчено чланом 58. Устава Републике Србије, поништена пресуда Врховног касационог суда Узп 493/2013 од 05.12.2013. године и одређено да тај суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца за преиспитивање пресуде Управног суда У 12039/13 од 26.09.2013. године.

Врховни касациони суд је, поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж 1309/2014 од 03.11.2016. године, пресудом Узп1 2/2016 од 19.01.2017. године уважио захтев А.А., укинуо пресуду Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године и вратио предмет Управном суду на поновно одлучивање, са образложењем да је Управни суд побијаном пресудом повредио право подносиоца захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајамчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, наводећи да судови имају обавезу да образложе своју одлуку и наведу јасне и разумљиве разлоге на којима су ту одлуку засновали, а у побијаној пресуди се само наводи да у поступку који је претходио доношењу оспореног закључка, тужилац није био странка у поступку, па тужилац нема активну легитимацију за подношење предлога из одредбе члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку.

Поступајући по пресуди Врховног касационог суда од 19.01.2017. године и испитујући законитост оспореног закључка, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), оценом навода тужбе,

одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Сектора за заштиту и спасавање-Управе за заштиту и спасавање у Београду, бр. 217.3-185-1/2007-06/4 од 19.04.2007. године измењено решење ове управе од 23.03.2007. године, тако што се уместо негативног даје позитивно решење, односно даје се сагласност Б.Б. из ..., Улица ... бр. ..., на приложену техничку документацију за реконструкцију и проширење стана ... у стамбеном објекту спратности По+Су+Пр+18+2Пк у Улици ... бр. ... у Београду. Тужилац је дана 25.02.2013. године и 26.03.2013. године поднео туженом предлог за оглашавање ништавим наведеног решења од 19.04.2007. године, по члану 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку. Поступајући по том предлогу, тужени орган је утврдио да тужилац није био странка у поступку окончаном решењем од 19.04.2007. године, те нема активну легитимацију за подношење наведеног предлога, па је оспореним закључком одбацио његов предлог.

Одредбом члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), прописано је да се ништавим оглашава решење које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости.

Одредбом члана 258. став 1. истог закона прописано је да се решење може у свако доба огласити ништавим по службеној дужности или по предлогу странке или државног, односно јавног тужиоца.

Одредбом члана 39. Закона о општем управном поступку, прописано је да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак, или која, ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост закључка туженог органа због повреде закона на штету тужиоца. Наиме, тужени орган је оспореним закључком одбацио предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења од 19.04.2007. године, са разлога што није био странка у поступку окончаном тим решењем, због чега нема активну легитимацију за подношење наведеног предлога. Међутим, по налажењу суда, потребно је да тужени поново оцени да ли је тужилац легитимисан да поднесе предлог за оглашавање ништавим наведеног решења, сагласно цитираном члану 257. Закона о општем управном поступку, а своју оцену ће засновати на одлуци коју орган донесе у поступку одлучивања по захтеву тужиоца за понављање поступка окончаног решењем о давању сагласности од 19.04.2007. године. Ово стога што је пресудом Управног суда 23 У 8590/16 (2011) од 14.09.2016. године, донетом у извршењу одлуке Уставног суда Уж 1530/13 од 21.04.2016. године, уважена тужба и поништено решење туженог 07/1 бр. 217-227/09-1 од 17.08.2011. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Министарства унутрашњих

послова Републике Србије-Сектора за заштиту и спасавање-Управе за заштиту и спасавање у Београду, бр. 217.3-185-1/2009-06/4 од 12.03.2009. године, а којим је одбачен као изјављен од неовлашћеног лица предлог тужиоца за покретање обнове поступка којим је дата сагласност Б.Б. из ... на приложену техничку документацију за реконструкцију и проширење стана бр. ... у стамбеном објекту спратности По+Су+Пр+18+2Пк у Улици ... бр. ..., решењем бр. 217.3-185-1/2007-06/4 од 19.04.2007. године.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у конкретної правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда изнетим у пресуди, у складу са одредбом члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени надокнади трошкове овог управног спора, суд је нашао да је тужилац имао трошкове таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.10.2017. године, 7 У 8304/17 (2013)

Записничар
Мирјана Савић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ